

عنوان مقاله:

عقب ماندگی و توسعه در ایران

محل انتشار:

فصلنامه برنامه ریزی رفاه و توسعه اجتماعی، دوره 6، شماره 22 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

تقی آزاد ارمکی - استاد دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

توسعه یافتگی با توسعه نیافتگی و عقب ماندگی در نزد بسیاری از صاحب نظران توسعه ای در ایران همراه هم و تا حدودی به جای هم مورد استفاده قرار گرفته است. این اختلاط مفهومی و معنایی زمینه بدفهمی های عمده ای در مورد جریان توسعه در ایران شده است. در این مقاله سعی شده است تا ضمن معرفی زمینه ها و بستر ظهور جریان اندیشه ای که به جای شناخت توسعه به عنوان فرآیند و عمل، بر عقب ماندگی و توسعه نیافتگی تاکید کرده اند، به ابعاد این پدیده با عنوان پارادایم عقب ماندگی اشاره گردد. در این مسیر به جای تاکید بر سوال چه باید کرد بر سوال چه نباید کرد تاکید خواهد شد. زیرا سوال اول ما را به سوی آرمان گرایی جدیدی در توسعه سوق می دهد که همراه با افزایش انتظارات و آرزوها تا فهم واقعیت های پیرامونی و تواناسازی در بهره گیری بهتر از شرایط است. در این مسیر، به لحاظ مفهومی و نظری، توسعه بومی و تجربه توسعه به جای توسعه بیرونی و عقب ماندگی اصل خواهد شد و به لحاظ عملی هم به جای محوریت بخشیدن به برنامه های متمرکز دولتی، بر مشارکت مردمی و توسعه مردم مدار تاکید خواهد شد

کلمات کلیدی:

توسعه نیافتگی، عقب ماندگی، تجربه و برنامه توسعه، توهم توسعه ای، توسعه مردم مدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/683935>

